

være uforstyrrede. Herude i Ensomheden overgav Jakobe sig helt. Per slog sin Arm omkring hende, og hun lagde sig saa tæt ind til ham, at hendes Hoved kom til at hvile paa hans Bryst.

Saaledes sad de ganske stille. Foran deres Fødder skvulpede Søen ligesom i Søvn, medens Gen-skinnet fra Ivans Lysballoner boltrede sig ude i Vandet som Stimer af Guldfisk.

„Du fryser da ikke?“ spurgte Per og trak Pels-slaget tættere omkring hende.

„Nej nej — vist ikke,“ svarede hun, igen lidt irriteret.

I Tilslutning til, hvad de havde talt om den foregaaende Dag paa samme Sted, gav Per sig saa til at tale om, hvorledes han ved at iagttage Selskabet iaften var bleven yderligere overbevist om det hjemlige Fremskridtsfolks begyndende Forfald. Den Fortryllelse, det i sin Tid havde udøvet paa ham, var i hvert Fald grundig hævet nu. Han maatte — sagde han — give hende fuldstændig Ret i, hvad hun engang havde sagt eller skrevet til ham, at et Samfund, i hvilket f. Eks. en Person som Dyhring fik Lov til at spille en fremtrædende Rolle, havde dømt sig selv. Han var bleven ganske klar over, at om der skulde være Haab om Sejr for Frisind og Fremsyn i Danmark, maatte der ganske andre Kræfter frem i første Linje, Mænd i Ordets sande Betydning, alvorlige og højsindede Naturer, der løftede deres Livsmaal en Smule op over Døgnets vilde Jagt efter Penge, Kvinder eller personlig Udmærkelse.

Han udviklede denne Anskuelse med sædvanlig Veltalenhed. Men Jakobe hørte slet ikke paa ham. De mange alvorlige og virkelig følte Ord gled hendes Øre forbi som et tomt Sus.